

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ КОНВЕНЦИЈЕ САВЕТА ЕВРОПЕ О СПРЕЧАВАЊУ ТЕРОРИЗМА

Члан 1.

Потврђује се Конвенција Савета Европе о спречавању тероризма, сачињена 16. маја 2005. године у Варшави, у оригиналу на енглеском и француском језику.

Члан 2.

Текст Конвенције у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

"COUNCIL OF EUROPE CONVENTION ON THE PREVENTION OF TERRORISM

Warsaw, 16.V.2005.

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing co-operation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international

organisation to perform or abstain from performing any act or seriously destabilise or destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1 – Terminology

1 For the purposes of this Convention, "terrorist offence" means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.

2 On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the Party having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2 – Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international co-operation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Article 3 – National prevention policies

1 Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the co-operation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, *inter alia*:

- a exchanging information;
- b improving the physical protection of persons and facilities;
- c enhancing training and coordination plans for civil emergencies.

3 Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.

4 Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4 – International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Article 5 – Public provocation to commit a terrorist offence

1 For the purposes of this Convention, "public provocation to commit a terrorist offence" means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6 – Recruitment for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "recruitment for terrorism" means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7 – Training for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "training for terrorism" means to provide instruction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8 – Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9 – Ancillary offences

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:

a Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

b Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

c Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

i be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or

ii be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.

2 Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Article 10 – Liability of legal entities

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.

2 Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.

3 Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Article 11 – Sanctions and measures

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.

2 Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.

3 Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 12 – Conditions and safeguards

1 Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13 – Protection, compensation and support for victims of terrorism

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject

to domestic legislation, *inter alia*, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14 – Jurisdiction

1 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a when the offence is committed in the territory of that Party;
- b when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;
- c when the offence is committed by a national of that Party.

2 Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;
- b when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a State or government facility of that Party abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;
- c when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt to compel that Party to do or abstain from doing any act;
- d when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;
- e when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.

3 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.

4 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

5 When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

Article 15 – Duty to investigate

1 Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3 Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

a communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

b be visited by a representative of that State;

c be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the Party in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

Article 16 – Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State, and no other State has a basis under Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 17 – International co-operation in criminal matters

1 Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2 Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

3 Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

4 Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Article 18 – Extradite or prosecute

1 The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in

the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.

2 Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19 – Extradition

1 The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2 When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3 Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.

4 Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.

5 The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20 – Exclusion of the political exception clause

1 None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2 Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

3 Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4 A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this article in so far as it has itself accepted it.

5 The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the Party concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.

6 Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.

7 Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that Party. The requested Party shall communicate, without undue delay, the final outcome of the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.

8 The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.

Article 21 – Discrimination clause

1 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

2 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

3 Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22 – Spontaneous information

1 Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.

2 The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.

3 The Party receiving the information shall be bound by those conditions.

4 However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23 – Signature and entry into force

1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and by non-member States which have participated in its elaboration.

2 This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

4 In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

Article 24 – Accession to the Convention

1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any State which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.

2 In respect of any State acceding to the convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 25 – Territorial application

1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.

3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26 – Effects of the Convention

1 The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

- European Convention on Extradition, opened for signature, in Paris, on 13 December 1957 (ETS No. 24);
- European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature, in Strasbourg, on 20 April 1959 (ETS No. 30);
- European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature, in Strasbourg, on 27 January 1977 (ETS No. 90);
- Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);
- Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);
- Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).

2 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations

on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.

3 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties. ⁽¹⁾

4 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.

5 The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 27 – Amendments to the Convention

1 Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.

2 Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

3 Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.

4 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.

5 The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.

6 Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28 – Revision of the Appendix

1 In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

2 After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.

3 If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

4 If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

5 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.

Article 29 – Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30 – Consultation of the Parties

1 The Parties shall consult periodically with a view to:

a making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;

b formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to them in accordance with Article 20, paragraph 8;

c making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;

d formulating their opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to them in accordance with Article 27, paragraph 3;

e expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.

2 The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.

3 The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this article.

Article 31 – Denunciation

1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Appendix

1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;

2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;

3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;

4 International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;

5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;

6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;

7 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;

8 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;

9 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;

10 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.

КОНВЕНЦИЈА САВЕТА ЕВРОПЕ О СПРЕЧАВАЊУ ТЕРОРИЗМА

Варшава, 16. мај 2005. године

Земље чланице Савета Европе и друге потписнице овог документа,
сматрајући да је циљ Савета Европе постизање већег јединства међу
земљама чланицама;

признајући вредност снажења сарадње са другим потписницама ове
конвенције;

желећи да предузму делотворне мере за спречавање тероризма и, пре
свега, за супротстављање јавним провокацијама да се почине терористичка
дела и да се регрутују и обучавају лица за тероризам;

свесне дубоке забринутости коју изазивају повећање броја
терористичких кривичних дела и растућа терористичка претња;

свесне неизвесне и опасне ситуације са којом су суочени они који трпе
због тероризма, и с тим у вези још једном наглашавајући своју дубоку
солидарност са жртвама тероризма и њиховим породицама;

признајући да кривична дела тероризма и кривична дела која су
наведена у овој конвенцији, ко год да је њихов учинилац, ни под каквим
околностима не могу бити оправдана разлозима политичке, филозофске,
идеолошке, расне, етничке, верске или неке друге сличне природе, и
подсећајући на обавезу свих страна уговорница да спрече таква кривична дела
и да их, ако нису била спречена, кривично гоне и обезбеде да она буду
кажњива казнама код којих се узима у обзир сва тежина природе тих дела;

подсећајући на потребу за јачањем борбе против тероризма и изнова
потврђујући да све мере које се предузимају ради спречавања или сузбијања
терористичких кривичних дела морају поштовати владавину права и
демократске вредности, људска права и основне слободе, као и остале
одредбе међународног права, укључујући, где је примењиво, међународно
хуманитарно право;

признајући да није сврха ове конвенције да утиче на установљена
начела у вези са слободом изражавања и слободом удруживања;

подсећајући да терористички акти имају, по својој природи или контексту,
намену да озбиљно застраше становништво или да противно законима и
прописима приморају неку владу или неку међународну организацију да
предузме неку акцију или да се уздржи од предузимања неке акције или да
озбиљно дестабилизују или униште основне политичке, уставне, економске или
социјалне структуре земље или међународне организације;

Споразумеле су се како следи:

Члан 1.

Дефиниција појма

1. У смислу ове конвенције, "кривично дело тероризма" означава свако
кривично дело које је обухваћено једним од уговора наведених у Додатку, онако
како је у тим уговорима дефинисано.

2. Приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања, држава или Европска заједница која није страна уговорница неког уговора наведеног у Додатку, може да изјави да, када је реч о примени ове конвенције на ту страну, тај уговор неће сматрати уврштеним у Додатак. Та изјава престаје да важи чим тај уговор ступи на снагу у односу на страну уговорницу која је такву изјаву дала, а она обавештава генералног секретара Савета Европе о том ступању на снагу.

Члан 2.

Сврха

Сврха је ове конвенције да се појачају напори страна уговорница у спречавању тероризма и његових негативних последица по целовито уживање људских права, посебно права на живот, и помоћу мера које треба да буду предузете на националном нивоу, и кроз међународну сарадњу, уз дужну пажњу посвећену примењивим вишестраним или двостраним уговорима или споразумима међу странама уговорницама.

Члан 3.

Национална политика спречавања

1. Свака страна уговорница треба да предузме одговарајуће мере, посебно у области обуке припадника органа реда и других органа, као и у области образовања, културе, информисања и медија, и јачања свести јавности, у циљу спречавања кривичних дела тероризма и њихових негативних последица, уз истовремено поштовање обавеза у погледу људских права која су, где је то примењиво за дату страну уговорницу, установљене у Конвенцији о заштити људских права и основних слобода, Међународном пакту о грађанским и политичким правима, као и друге обавезе сходно међународном праву.

2. Свака страна уговорница треба да предузме мере које се покажу неопходнима за побољшање и развој сарадње између националних власти у циљу спречавања кривичних дела тероризма и њихових негативних последица кроз, између осталог:

- а) размену информација;
- б) побољшање физичке заштите лица и објеката;
- в) јачање обуке и планова за координацију у ванредним ситуацијама по грађанство.

3. Свака страна уговорница треба да унапреди толеранцију тако што подстиче међуконфесионални и интеркултурални дијалог у коме, по потреби, учествују невладине организације и други елементи грађанског друштва у циљу спречавања напетости које би могле допринети извршењу терористичких дела.

4. Свака страна уговорница треба да се постара да унапреди свест јавности у погледу постојања, узрока и озбиљности претњи које представљају кривична дела тероризма и друга дела наведена у овој конвенцији и треба да размотри могућност охрабривања јавности за пружање фактичке, конкретне помоћи надлежним органима што би могло да допринесе спречавању терористичких дела и кривичних дела наведених у овој конвенцији.

Члан 4.

Међународна сарадња у спречавању

Стране уговорнице треба да, према потреби и водећи рачуна о сопственим могућностима, помажу и подржавају једна другу у циљу јачања капацитета за спречавање извршења терористичких кривичних дела, укључујући ту и размену информација и примера најбоље праксе, као и обуку и друге заједничке напоре превентивног карактера.

Члан 5.

Јавне провокације у циљу извршења терористичког кривичног дела

1. У смислу ове конвенције "јавна провокација у циљу извршења кривичног дела тероризма" означава ширење или достављање на неки други начин поруке јавности, у намери подстицања на извршење терористичког дела, када такво понашање, без обзира на то да ли је ту присутно или није присутно непосредно залагање за кривична дела тероризма, изазива опасност да би једно или више таквих дела могло бити почињено.

2. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које би биле потребне да се јавно провоцирање на извршење терористичких дела, дефинисано у ставу 1. када је почињено незаконито и намерно, третира као кривично дело сходно домаћем законодавству.

Члан 6.

Регрутовање за тероризам

1. У смислу ове конвенције, "регрутовање за тероризам" означава подстрекивање другог лица да почини кривично дело тероризма или да учествује у извршењу таквог дела, или да ступи у удружење или групу, како би допринело да то удружење или група почини једно или више терористичких дела.

2. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које би биле потребне да се регрутовање за тероризам, дефинисано у ставу 1. када је почињено незаконито и намерно, третира као кривично дело сходно домаћем законодавству.

Члан 7.

Обука за тероризам

1. У смислу ове конвенције, "обука за тероризам" означава давање упутстава за производњу или коришћење експлозива, ватреног оружја или другог оружја или штетних или опасних материја, или за друге специфичне методе или технике, у циљу извршења или доприношења извршењу кривичних дела тероризма, уз свест о томе да ће вештине којима се лице подучава бити коришћене у ту сврху.

2. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које би биле потребне да се обука за тероризам, дефинисана у ставу 1. када је почињена незаконито и намерно, третира као кривично дело сходно домаћем законодавству.

Члан 8.

Није од значаја да ли је кривично дело тероризма стварно извршено

Да би једно дело представљало кривично дело у смислу чланова 5. до 7. ове конвенције, није нужно да кривично дело тероризма буде стварно почињено.

Члан 9.

Допунска кривична дела

1. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које могу да буду неопходне за то да се у оквиру њеног домаћег законодавства установи као кривично дело:

а) учешће у виду саучесништва у делима наведеним у члановима од 5. до 7. ове конвенције;

б) организовање или усмеравање других на извршење кривичних дела из чланова од 5. до 7. ове конвенције;

в) доприношење извршењу једног или више дела из чланова од 5. до 7. ове конвенције када је починилац група лица која поступају са заједничком сврхом. Такав допринос је намерни и он је или:

і) пружен у циљу унапређивања кривичног деловања или кривичне сврхе групе, када таква активност или сврха обухватају извршење дела из чланова од 5. до 7. ове конвенције; или

іі) извршен уз познавање намере групе да почини кривично дело из чланова од 5. до 7. ове конвенције.

2. Свака страна уговорница треба да, такође, усвоји мере које се покажу неопходним за то да се, по основу домаћег законодавства и у складу са домаћим законодавством, покушај да се изврше дела из чланова 6. и 7. ове конвенције третира као кривично дело.

Члан 10.

Одговорност правних лица

1. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које се покажу неопходним, у складу са својим правним начелима, за то да се установи одговорност правних лица за учешће у делима наведеним у члановима 5. до 7. и члану 9. ове конвенције.

2. У зависности од правних начела стране уговорнице, одговорност правних лица може бити кривична, грађанска или управна.

3. Та одговорност не доводи у питање кривичну одговорност физичких лица која су починила наведена дела.

Члан 11.

Санкције и мере

1. Свака страна уговорница треба да усвоји мере које се покажу неопходним да би дела наведена у члановима од 5. до 7. и члану 9. ове

конвенције била кажњива казнама које су делотворне, сразмерне и имају ефекат одвраћања.

2. Претходне правноснажне пресуде изречене у страним државама за кривична дела наведена у овој конвенцији могу, у мери у којој је то допуштено унутрашњим законодавством, да буду узете у обзир приликом одређивања казне у складу са унутрашњим законодавством.

3. Свака страна уговорница треба да обезбеди да правним лицима која се сматрају одговорним у складу са чланом 10. буду изречене делотворне, сразмерне и са ефектом одвраћања кривичне или некривичне санкције, укључујући ту и новчане.

Члан 12.

Услови и мере заштите

1. Свака страна уговорница треба да обезбеди да се установљење, спровођење и примена мера кривичне инкриминације сходно члановима од 5. до 7. и 9. ове конвенције обављају уз поштовање обавеза у погледу људских права, пре свега права на слободу изражавања, слободу удруживања и слободу вероисповести, како је то предвиђено, тамо где је то примењиво на дату страну уговорницу, у Конвенцији за заштиту људских права и основних слобода, Међународном пакту о грађанским и политичким правима и другим обавезама у складу са међународним правом.

2. Поред тога, установљење, спровођење и примена мера кривичне инкриминације у складу са члановима од 5. до 7. и 9. ове конвенције треба да буде предмет начела сразмерности, када је реч о легитимним циљевима којима се тежи и када је реч о њиховој неопходности у демократском друштву, те треба да искључи било какав вид произвољности и дискриминаторног или расистичког поступања.

Члан 13.

Заштита, накнада и подршка жртвама тероризма

Свака страна уговорница треба да усвоји мере које се покажу неопходнима за заштиту и подршку жртвама тероризма почињеног на њеној територији. Те мере могу да обухвате, кроз одговарајуће националне програме и у складу са домаћим законодавством, између осталог, финансијску помоћ и накнаду жртвама тероризма и њиховим блиским рођацима.

Члан 14.

Надлежност

1. Свака страна уговорница треба да предузме мере које се покажу неопходнима за успостављање сопствене надлежности за кривична дела наведена у овој конвенцији:

- а) када је дело почињено на територији те стране уговорнице;
- б) када је дело почињено на пловном објекту који носи заставу те стране уговорнице, или у ваздухоплову регистрованом по законима те стране уговорнице;
- в) када је дело починио држављанин те стране уговорнице.

2. Свака страна уговорница такође може да успостави сопствену надлежност за дела наведена у овој конвенцији:

а) када је дело било усмерено на, или је за последицу имало извршење кривичног дела из члана 1. ове конвенције, на територији те стране уговорнице или против неког њеног држављанина;

б) када је дело било усмерено на, или је за последицу имало извршење дела из члана 1. ове конвенције, против државног или владиног објекта те стране уговорнице у иностранству, укључујући ту дипломатска или конзуларна представништва те стране уговорнице;

в) када је дело било усмерено на, или је за последицу имало дело из члана 1. ове конвенције, извршено у покушају да се та страна уговорница примора да нешто учини или да се уздржи од неког поступка;

г) када је дело починило лице без држављанства које има стално бораиште на територији те стране уговорнице;

д) када је дело почињено у ваздухоплову којим управља влада те стране уговорнице.

3. Свака страна уговорница треба да предузме мере које би могле да буду неопходне да успостави своју надлежност над кривичним делима утврђеним у овој конвенцији, ако је наводни починилац присутан на њеној територији и ако њега, односно њу, не изручи страни уговорници чија се надлежност темељи на правилу надлежности које равноправно постоји у законодавству замољене стране уговорнице.

4. Ова конвенција не искључује кривичну надлежност остварену у складу са националним законодавством.

5. Када се више од једне стране уговорнице позива на надлежност у односу на наводно кривично дело утврђено овом конвенцијом, стране уговорнице треба, где је то примерено, да се консултују како би утврдиле која је надлежност најадекватнија за кривично гоњење.

Члан 15.

Обавеза истраге

1. Када добије информацију да је лице које је починило или које је наводно починило кривично дело утврђено овом конвенцијом можда присутно на њеној територији - страна уговорница треба да предузме мере које би могле да буду потребне у складу са њеним домаћим законодавством да истражи све чињенице садржане у тој информацији.

2. Пошто се увери да околности то захтевају, страна уговорница на чијој се територији налази починилац или наводни починилац треба да предузме одговарајуће мере у складу са својим унутрашњим законодавством како би обезбедила присуство тог лица у циљу кривичног гоњења или изручења.

3. Свако лице у односу на које се предузимају мере из става 2. има право на:

а) комуникацију без одлагања са најближим представником државе чији је држављанин то лице или која је на неки други начин овлашћена да заштити права тог лица или, уколико је реч о лицу без држављанства, државе на чијој територији то лице има стални боравак;

б) посете представника те државе;

в) обавештење о правима тог лица из тачака а) и б).

4. Права из става 3. треба да се остваре у складу са законима и прописима стране уговорнице на чијој се територији налази починилац или наводни починилац, сходно одредби по којој наведени закони и прописи морају да омогуће да се у потпуности оствари сврха и намена права признатих у ставу 3.

5. Одредбе ставова 3. и 4. не утичу на право било које стране уговорнице да се позове на надлежност сходно члану 14. став 1. тачка в) и став 2. тачка г) и позове Међународни комитет Црвеног крста да комуницира са наводним починиоцем и посети га.

Члан 16.

Непримењивање Конвенције

Ова конвенција се не примењује ако је било које дело утврђено у складу са члановима од 5. до 7. и чланом 9. почињено у једној држави, а наводни починилац је држављанин те државе и присутан је на територији те државе, и ниједна друга држава нема основ сходно члану 14. став 1. или 2. ове конвенције, да оствари надлежност, с тим што се подразумева да се, према потреби, у тим случајевима примењују одредбе чланова 17. и 20. до 22. ове конвенције.

Члан 17.

Међународна сарадња у кривичним стварима

1. Стране уговорнице треба једна другој да пружи највећу могућу помоћ у вези са кривичним истрагама или кривичним или поступцима изручења када је реч о делима утврђеним у члановима од 5. до 7. ове конвенције, укључујући ту и помоћ у прикупљању доказа који се налазе у њиховом поседу а неопходни су за поступак.

2. Стране уговорнице треба да извршавају своје обавезе из става 1. у складу са свим уговорима или другим споразумима о узајамној правној помоћи који међу њима постоје. У одсуству таквих уговора или споразума, стране уговорнице треба да једна другој пружи помоћ у складу са унутрашњим законодавством.

3. Стране уговорнице треба да сарађују једна са другом у највећој могућој мери у складу са одговарајућим законима, уговорима, споразумима и аранжманима замољене стране када је реч о кривичној истрази или поступцима у вези са делима за која може да буде сматрано одговорним неко правно лице, сходно члану 10. ове конвенције у страни уговорници која упућује молбу.

4. Свака страна уговорница може да размотри могућност успостављања додатних механизма помоћу којих би са другим странама уговорницама размењивала информације или доказе неопходне за установљење кривичне, грађанске или управне одговорности, сходно члану 10.

Члан 18.

Изручење или кривично гоњење

1. Страна уговорница на чијој се територији налази наводни починилац, а она је надлежна у складу са чланом 14. ако не изручи то лице, дужна је, без икаквог изузетка и без обзира на то да ли је кривично дело

извршено на њеној територији, да без непотребног одлагања поднесе предмет својим надлежним органима ради кривичног гоњења, кроз поступак који је у складу са законима те стране уговорнице. Ти органи треба да донесу одлуку на исти начин на који би то учинили да је реч о било ком другом тешком кривичном делу, сходно унутрашњем праву те стране уговорнице.

2. Када једној страни уговорници њено домаће законодавство допушта да изручи или да на неки други начин преда једног од својих држављана само под условом да то лице буде враћено тој страни уговорници на издржавање казне која би му била изречена на завршетку суђења или поступка ради кога је тражено изручење или предаја тог лица, а та страна уговорница и страна уговорница која тражи изручење тог лица сагласне су са том опцијом и другим условима које могу сматрати потребнима, такво условно изручење или предаја треба да буду довољни за ослобађање од обавезе утврђене у ставу 1. овог члана.

Члан 19.

Изручење

1. Кривична дела утврђена у члановима од 5. до 7. и 9. ове конвенције сматрају се делима чији починиоци подлежу изручењу ако између страна уговорница пре ступања на снагу ове конвенције постоји било какав споразум о изручењу. Стране уговорнице се обавезују да та дела уврсте међу кривична дела која подлежу изручењу у сваком уговору о изручењу који потом потпишу међу собом.

2. Када страна уговорница која изручење условљава постојањем споразума добије захтев за изручење од било које друге стране уговорнице са којом нема споразум о изручењу, замољена страна уговорница може, ако тако одлучи, да сматра ову конвенцију правним основом за изручење у односу на кривична дела утврђена у члановима од 5. до 7. и 9. ове конвенције. Изручење подлеже осталим условима у складу са законом замољене стране уговорнице.

3. Стране уговорнице које изручење не условљавају постојањем уговора треба да сматрају између себе кривична дела утврђена у члановима од 5. до 7. и 9. ове конвенције кривичним делима која подлежу изручењу, у складу са условима прописаним домаћим законодавством замољене стране уговорнице.

4. Ако је потребно, кривична дела из чланова од 5. до 7. и 9. ове конвенције треба да буду, у смислу изручења између страна уговорница, третирана као дела која нису почињена само на месту на коме су почињена, већ и на територији страна уговорница које су установиле надлежност у складу са чланом 14.

5. Одредбе свих уговора и споразума о изручењу закључених између страна уговорница у односу на кривична дела из чланова од 5. до 7. и 9. ове конвенције треба да се сматрају модификованим међу странама уговорницама у мери у којој нису у складу са овом конвенцијом.

Члан 20.

Искључење клаузуле о изузимању због политичке природе дела

1. У сврху изручења или узајамне правне помоћи, ниједно кривично дело из чланова од 5. до 7. и члана 9. ове конвенције неће да се сматра политичким кривичним делом, кривичним делом повезаним са политичким

кривичним делом или политички мотивисаним кривичним делом. Сходно томе, захтев за изручење или за пружање узајамне правне помоћи на основу таквог кривичног дела не може да буде одбијен само на основу тога што је реч о политичком делу или о делу које је повезано са политичким кривичним делом или о политички мотивисаном кривичном делу.

2. Не доводећи у питање примену чланова од 19. до 23. Бечке конвенције о праву уговора од 23. маја 1969. године на друге чланове ове конвенције, свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања Конвенцији, да изјави да резервише право да не примењује став 1. овог члана у погледу изручења у односу на било које кривично дело наведено у овој конвенцији. Страна уговорница треба да преузме обавезу да ће ту резерву да примењује од случаја до случаја, доносећи о томе прописно образложену одлуку.

3. Свака страна уговорница може у потпуности или делимично да повуче резерву коју је изнела сходно одредбама става 2. изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе која ступа на снагу датумом пријема.

4. Страна уговорница која је изнела резерву у складу са ставом 2. овог члана не може да захтева примену става 1. овог члана од неке друге стране уговорнице; она, међутим, може, ако је њена резерва делимична или условна, да захтева примену тог члана у мери у којој га је и сама прихватила.

5. Резерва треба да буде на снази у периоду од три године од дана ступања на снагу ове конвенције у односу на страну уговорницу о којој је реч. Међутим, таква резерва може да буде обновљена за периоде истог трајања.

6. Дванаест месеци пре датума истека резерве, генерални секретар Савета Европе о том истеку рока обавештава страну уговорницу о којој је реч. Најкасније три месеца пре истека рока важења, страна уговорница обавештава генералног секретара Савета Европе да задржава, мења и допуњује или повлачи резерву. Када страна уговорница обавести генералног секретара Савета Европе да остаје при резерви, она доставља образложење основа којим се оправдава продужетак рока важења резерве. Ако не добије обавештење од стране уговорнице о којој је реч, генерални секретар Савета Европе обавештава ту страну уговорницу да се њена резерва сматра аутоматски продуженом са роком од шест месеци. Ако страна уговорница о којој је реч не обавести о својој намери да продужи или модификује резерву пре истека тог рока, резерва истиче.

7. Када страна уговорница не изручи лице примењујући наведену резерву, пошто добије захтев за изручење од друге стране уговорнице, она тај предмет, без икаквог изузетка и без непотребног одлагања, прослеђује својим надлежним органима ради кривичног гоњења, сем уколико страна молиља и замољена страна уговорница не склопе другачији договор. Надлежни органи, у сврху кривичног гоњења у замољеној страни уговорници, доносе одлуку на исти начин на који би је донели у случају било ког другог тешког кривичног дела сходно праву те стране уговорнице. Замољена страна уговорница, без непотребног одлагања, обавештава о коначном исходу поступка страну молиљу и генералног секретара Савета Европе, који то прослеђује на консултације страна уговорница из члана 30.

8. Одлука о одбијању захтева за изручење на основу ове резерве без одлагања прослеђује се страни уговорници која је захтев за изручење упутила. Ако у разумном року не буде донета никаква судска одлука о меритуму у замољеној страни уговорници сходно ставу 7. страна молиља може о томе да

обавести генералног секретара Савета Европе, који прослеђује то питање на консултације страна уговорница из члана 30. У консултацијама треба да буде размотрено то питање и треба да буде заузет став о сагласности одбијања са Конвенцијом и тај став доставља се Комитету министара у сврху издавања одговарајуће декларације. Приликом обављања функција сходно овом ставу, Комитет министара састаје се у саставу ограниченом на државе чланице.

Члан 21.

Клаузула о дискриминацији

1. Ништа у овој конвенцији неће да се тумачи као наметање обавезе изручења или пружања узајамне правне помоћи, ако замољена држава има битне разлоге да верује како је захтев за изручење у вези са кривичним делима из чланова од 5. до 7. и 9. или за узајамну правну помоћ у вези са таквим кривичним делима поднет у сврху гоњења или кажњавања неког лица због његове расе, вероисповести, националности, етничког порекла или политичког мишљења или како би испуњење тог захтева нанело штету положају тог лица из било ког од наведених разлога.

2. Ништа у овој конвенцији неће да се тумачи као наметање обавезе изручења ако лице које је предмет захтева за изручење ризикује да буде изложено мучењу или нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању.

3. Ништа у овој конвенцији неће да се тумачи као наметање обавезе изручења ако лице које је предмет захтева за изручење ризикује да буде изложено смртној казни или, у случају да право замољене стране уговорнице не допушта казну доживотног лишења слободе, буде изложено казни доживотног затвора без могућности помиловања, сем уколико сходно примењивим уговорима о изручењу замољена страна уговорница није у обавези да изврши изручење ако страна молиља пружи гаранције које замољена страна уговорница сматра довољним о томе да неће да буде изречена смртна казна или да, ако буде изречена, та казна неће да буде извршена, или да лице о коме је реч неће да буде осуђено на казну доживотног затвора без могућности помиловања.

Члан 22.

Спонтано информисање

1. Не доводећи у питање сопствене истраге или поступке, надлежни органи једне стране уговорнице могу, без претходног захтева, да проследе надлежним органима друге стране уговорнице информације прибављене у оквиру сопствених истрага, онда када сматрају да би достављање таквих информација могло да помогне страни уговорници која информације добије у покретању или спровођењу истрага или поступака, или да би могло да доведе до тога да та страна уговорница поднесе захтев у складу са овом конвенцијом.

2. Страна уговорница која достави информације може, сходно свом унутрашњем законодавству, да постави услове у погледу начина на који страна уговорница која информације добије може да користи те информације.

3. Страна уговорница која информације добије дужна је да поштује те услове.

4. Међутим, свака страна уговорница може, у сваком тренутку, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да саопшти да резервише право да не буде у обавези да поштује услове које постави страна уговорница

која доставља информације сходно претходном ставу 2. уколико претходно не буде обавештена о природи информација које ће да јој буду прослеђене и уколико не пристане да јој те информације буду прослеђене.

Члан 23.

Потписивање и ступање на снагу

1. Ова конвенција отворена је за потписивање државама чланицама Савета Европе, Европске заједнице и државама које нису чланице а учествовале су у њеној изради.

2. Ова конвенција подлеже потврђивању, прихватању или одобравању. Инструменти потврђивања, прихватања или одобравања депонују се код генералног секретара Савета Европе.

3. Ова конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после датума на који шест потписника, укључујући ту најмање четири земље чланице Савета Европе, изразе свој пристанак да буду обавезане према Конвенцији у складу са одредбама става 2.

4. У односу на сваку потписницу која накнадно изрази сагласност да буде обавезана према Конвенцији, Конвенција ступа на снагу првог дана месеца по истеку периода од три месеца после датума када та потписница изрази свој пристанак да буде обавезана Конвенцијом у складу са одредбама става 2.

Члан 24.

Приступање Конвенцији

1. После ступања на снагу ове конвенције, Комитет министара Савета Европе, пошто се буде консултовао са странама уговорницама Конвенције и пошто за то добије њихов једногласни пристанак, може да позове било коју државу која није чланица Савета Европе и која није учествовала у изради ове Конвенције да јој приступи. Одлука се доноси већином гласова како је то предвиђено чланом 20. Статута Савета Европе и једногласном одлуком представника страна уговорница који имају право учешћа у раду Комитета министара.

2. У односу на сваку државу која приступи Конвенцији сходно горе наведеном ставу 1. Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи после истека периода од три месеца после датума депоновања инструмената приступања код генералног секретара Савета Европе.

Члан 25.

Територијална примена

1. Свака држава или Европска заједница може, у тренутку потписивања или приликом депоновања инструмената потврђивања, прихватања, одобравања или приступања да одреди подручје или подручја на којима се ова Конвенција примењује.

2. Свака страна уговорница може, било ког каснијег датума, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе, да прошири примену ове конвенције на било које друго подручје одређено у изјави. У односу на то подручје Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после дана на који генерални секретар прими изјаву.

3. Свака изјава дата у складу са два претходна става може, у односу на било које подручје наведено у тој изјави, да буде повучена обавештењем упућеним генералном секретару Савета Европе. То повлачење ступа на снагу првог дана месеца који следи по истеку периода од три месеца после датума на који генерални секретар прими то обавештење.

Члан 26.

Ефекти Конвенције

1. Ова конвенција допуњује примењиве мултилатералне или билатералне уговоре или споразуме међу странама уговорницама, укључујући ту и одредбе следећих уговора Савета Европе:

- Европске конвенције о изручењу, отворена за потписивање, у Паризу, 13. децембра 1957. (ЕТС бр. 24);
- Европске конвенције о узајамној помоћи у кривичним стварима, отворена за потписивање, у Стразбуру, 20. априла 1959. године (ЕТС бр. 30);
- Европске конвенције о сузбијању тероризма, отворена за потписивање, у Стразбуру, 27. јануара 1977. (ЕТС бр. 90);
- Додатног протокола уз Европску конвенцију о узајамној помоћи у кривичним стварима, отворен за потписивање у Стразбуру 17. марта 1978. године (ЕТС бр. 99);
- Другог додатног протокола уз Европску конвенцију о узајамној помоћи у кривичним стварима, отворен за потписивање у Стразбуру 8. новембра 2001. (ЕТС бр. 182);
- Протокола уз Европску конвенцију о сузбијању тероризма, отворен за потписивање у Стразбуру, 15. маја 2003. године (ЕТС бр. 190).

2. Ако су две или више страна уговорница већ закључиле споразум или уговор о питањима којима се бави ова конвенција или су на неки други начин успоставиле своје односе у области тих питања, или ако то оне у будућности учине, оне такође треба да буду овлашћене да примењују тај споразум или уговор или да сходно томе уреде своје односе. Међутим, када стране уговорнице успоставе своје односе у вези са питањима којима се бави ова конвенција другачије него што је то овде уређено, онда то треба да учине на начин који није у нескладу са циљевима и начелима Конвенције.

3. Стране уговорнице које су чланице Европске уније примењују, у својим узајамним односима, правила заједнице и Европске уније у мери у којој постоје правила заједнице или Европске уније којима се уређује одређена тема о којој је реч и примењиво на специфичан случај, не доводећи тиме у питање циљ и сврху ове конвенције и не доводећи у питање њену пуну примену са другим странама уговорницама.

4. Ништа у овој конвенцији неће да утиче на остала права, обавезе и одговорности стране уговорнице и појединаца према међународном праву, укључујући ту међународно хуманитарно право.

5. Активности оружаних снага током оружаног сукоба, онако како су ти појмови схваћени у међународном хуманитарном праву, које се уређују тим правом, не уређују се овом конвенцијом, а активности које предузму војне снаге стране уговорнице приликом вршења својих званичних дужности, у мери у којој су уређене другим правилима међународног права, нису уређене овом конвенцијом.

Члан 27.

Амандмани на Конвенцију

1. Амандмане на ову конвенцију могу да предложи свака страна уговорница, Комитет министара Савета Европе или консултације страна уговорница.

2. Сваки предлог амандмана генерални секретар Савета Европе доставља странама уговорницама.

3. Сем тога, сваки амандман који предложи нека страна уговорница или Комитет министара доставља се консултацијама страна уговорница, које Комитету министара достављају мишљење о предложеном амандману.

4. Комитет министара разматра предложени амандман и мишљење које му доставе консултације страна уговорница и може одобрити тај амандман.

5. Текст сваког амандмана који Комитет министара одобри сходно претходном ставу 4. прослеђује странама уговорницама на прихватање.

6. Сваки амандман који буде одобрен сходно ставу 4. ступа на снагу тридесетог дана пошто све стране уговорнице обавесте генералног секретара о прихватању тог амандмана.

Члан 28.

Ревизија Додатка

1. У циљу ажурирања списка уговора наведених у Додатку, свака страна или Комитет министара може да предложи амандмане. Ти предлози за амандмане треба да се односе само на универзалне уговоре закључене у оквиру система Уједињених нација који се конкретно односе на међународни тероризам и који су већ ступили на снагу. Те предлоге странама уговорницама доставља генерални секретар Савета Европе.

2. После консултација са странама уговорницама које нису чланице, Комитет министара може да усвоји предложени амандман већином која је прописана чланом 20 г Статута Савета Европе. Тај амандман ступа на снагу по истеку периода од годину дана од датума када буде достављен странама уговорницама. У том року свака страна уговорница обавештава генералног секретара Савета Европе о било каквом приговору на ступање на снагу тог амандмана у односу на ту страну уговорницу.

3. Ако једна трећина страна уговорница обавести генералног секретара Савета Европе о приговору на ступање на снагу тог амандмана, амандман не ступа на снагу.

4. Ако мање од једне трећине страна уговорница обавести о приговору, амандман ступа на снагу у односу на стране уговорнице које нису изнеле приговор.

5. Када амандман ступи на снагу у складу са ставом 2. а страна уговорница је изразила приговор на то, тај амандман ступа на снагу у односу на ту страну уговорницу првог дана месеца који следи после датума када обавести генералног секретара Савета Европе о прихватању.

Члан 29.

Решавање спорова

У случају спора између страна уговорница у погледу тумачења или примене ове конвенције, оне треба да настоје да спор реше кроз преговоре или на било који други миран начин по сопственом избору, укључујући предавање спора арбитражном трибуналу чије одлуке треба да буду обавезујуће за стране у спору, или Међународном суду правде, како се договоре стране уговорнице о којима је реч.

Члан 30.

Консултације страна уговорница

1. Стране уговорнице треба периодично да се консултују ради:
 - а) састављања предлога помоћу којих би се олакшала или побољшала делотворна примена и спровођење ове конвенције, укључујући идентификацију свих проблема и последица дејства сваке декларације уз ову конвенцију;
 - б) формулисања мишљења о усклађености одбијања захтева за изручење који им је достављен у складу са чланом 20. став 8;
 - в) израде предлога за амандман на ову конвенцију у складу са чланом 27;
 - г) формулисања мишљења о било ком предлогу амандмана на ову конвенцију који им буде достављен у складу са чланом 27. став 3;
 - д) изражавања мишљења о било ком питању које се односи на примену ове конвенције и олакшавање размене информација о важним правним, политичким или технолошким догађајима.
2. Консултације страна уговорница сазива генерални секретар Савета Европе кад год закључи да је то потребно, а у сваком случају онда када већина страна уговорница или Комитет министара захтевају сазивање консултација.
3. Секретаријат Савета Европе треба да помаже странама уговорницама у обављању функција из овог члана.

Члан 31.

Отказивање

1. Свака страна уговорница може, у сваком тренутку, да откаже ову конвенцију обавештењем упућеном генералном секретару Савета Европе.
2. Такво отказивање ступа на снагу првог дана месеца по истеку рока од три месеца после датума на који генерални секретар прими обавештење о отказивању.

Члан 32.

Обавештавање

Генерални секретар Савета Европе обавештава земље чланице Савета Европе, Европску заједницу, земље које нису чланице а учествовале су у изради ове конвенције, као и сваку државу која јој је приступила, или је позвана да приступи овој конвенцији о:

- а) сваком потпису;

б) сваком депоновању неког инструмента потврђивања, прихватања, одобрења или приступања;

в) сваком датуму ступања на снагу ове конвенције у складу са чланом 23;

г) свакој изјави датој по основу члана 1. став 2. члана 22. став 4. и члана 25;

д) сваком другом чину, обавештењу или нотификацији у вези са овом конвенцијом.

У потврду претходно наведеног, доле потписани, који су за то прописно овлашћени, потписују ову конвенцију.

Сачињено у Варшави, 16. маја 2005. године, на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна, у једном изворнику који се депонује у архиви Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе доставиће оверене преписе свакој земљи чланици Савета Европе, Европској заједници, земљама које нису чланице а учествовале су у изради ове конвенције и свакој држави позваној да Конвенцији приступи.

Додатак

1. Конвенција о сузбијању незаконите отмице ваздухоплова, потписана у Хагу 16. децембра 1970;

2. Конвенција о сузбијању незаконитих аката уперених против безбедности цивилног ваздухопловства, закључена у Монтреалу 23. септембра 1971;

3. Конвенција о спречавању и кажњавању кривичних дела против лица под међународном заштитом, укључујући и дипломатске агенте, усвојена у Њујорку 14. децембра 1973;

4. Међународна конвенција против узимања талаца, усвојена у Њујорку 17. децембра 1979;

5. Конвенција о физичкој заштити нуклеарног материјала, усвојена у Бечу 3. марта 1980;

6. Протокол о сузбијању незаконитих аката насиља на аеродромима који служе међународном цивилном ваздухопловству, донета у Монтреалу 24. фебруара 1988;

7. Конвенција о сузбијању незаконитих аката уперених против безбедности поморске пловидбе, сачињена у Риму 10. марта 1988;

8. Протокол о сузбијању незаконитих аката против безбедности непокретних платформи које се налазе у епиконтиненталном појасу, сачињен у Риму 10. марта 1988;

9. Међународна конвенција о спречавању терористичких напада бомбама, усвојена у Њујорку 15. децембра 1997;

10. Међународна конвенција о сузбијању финансирања тероризма, усвојена у Њујорку 9. децембра 1999.”

Члан 3.

О извршавању одредаба овог закона стара се министарство надлежно за унутрашње послове и министарство надлежно за одбрану.

Члан 4.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.